

men med Bibelord og med deres omtvistelige Fortolkninger. Jeg skal heller ikke blande mig i denne Strid. Jeg skal kun udtrykke min Forbavselse over, at kirkeligt interesserede Kredse ikke bærer sig ad som alle andre: søger at drage de flest mulige aandelige Kræfter til sig — udtale min Forbavselse over, at Kirken virkelig føler sig saa rig, at den kan undvære Kræfter, der vil stille sig til dens Raadighed.

Man maa ogsaa forbavses over de Udtalelser, der paa et andet Omraade faldt fra det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit). Det ærede Medlem bebrejdede Regeringen, at den ved dette Lovforslag havde unddraget de militære Embeder fra Kvinderne. Det ærede Medlem ønskede altsaa Kvinderne Adgang til Krigshaandværket, det Haandværk, hvis Rædsler vi har set udøvede nu i 5 Aar, medens det ærede Medlem bebrejdede Regeringen, at den vilde paaatvinge Befolkningen kvindelige Præster — og Præsterne burde dog være Fredens og Forsonlighedens Talsmænd.

Det ærede 12te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) gav Udtryk for den Forfærdelse, der fyldte ham ved Tanken om, at Kvinder skulde kunne blive Præster, idet han skildrede den frugtsommelige Kvinde staaende ved Døbefonten for at døbe Børn. Ja, jeg er ikke meget kirkeligt interesseret, men det forekommer mig dog, at man ikke let kan tænke sig et skønnere Syn end en vordende Moder som den, der fører Børnene ind i Kirken. Hvis jeg var kirkeligt interesseret, vilde Udsigten hertil i høj Grad faa mig til at bilige, at der aabnes Kvinderne Adgang til Kirkeembeder.

Men jeg skal ikke opholde mig ved denne Side af Sagen. Vi fra vor Side kan ikke ønske andre Bestemmelser for Adgangen til de kirkelige Embeder, end vi kan ønske for Besættelsen af alle andre Embeder. Jeg vil foretrække at føre Sagen tilbage til dens sociale Grundlag, og jeg befinder mig dér i den mest udmærkede Overensstemmelse med Venstres Ordfører i Folketinget ved Sagens første Behandling. Den ærede Ordfører for Venstre her i Tinget gav en kort Udsigt over Kvindens Frigørelse, men hun kom ikke længere tilbage end til, hvor Overklassens, de akademisk uddannede Kredses Bestræbelser for Kvindens Frigørelse begyndte. Jeg mener imidlertid, at det er en alt for smal Basis for Fremstillingen

af Kvindens Frigørelse. Der har været Kvinder, der arbejdede for Kvindens Frigørelse lang, lang Tid, før de akademiske Kredses Kvinder begyndte. Tvungne af Nøden har de gjort det og ikke egentlig for at kæmpe for Kvindens Frigørelse, men de har alligevel været Pionerer for denne Sag. Det er allerede over 100 Aar siden, at Kvindearbejdet under den kapitalistiske Produktions Udfoldelse begyndte i England. Da den kapitalistiske Produktion flyttede Arbejdet bort fra Hjemmene og ud til Fabrikkerne, hentede den først Mændene, derefter ogsaa Kvinderne derud. Dette skete først i England, men det bredte sig med den kapitalistiske Produktion til hele Europa. Dette Kvindernes Arbejde udenfor Hjemmene bragte over Kvinderne en uhyre Sum af Lidelser. Det var en ny Byrde, der blev lagt paa deres Skuldre, uden at de tidligere Byrder og Pligter blev taget fra dem. De beholdt deres Pligter som Mødre og som Husmødre, og i de smaa Arbejderhjem blev Børnene overladt til sig selv, Hjemmene stod upassede, indtil en træt Moder om Aftenen vendte hjem fra Fabrikken og saa kunde gøre det Arbejde, der ellers kræver en hel Dag. Det er desværre ikke en Skildring, som kun tilhører Fortiden, men det er en Skildring af Forholdene, som vi ser dem den Dag i Dag. Og for den Mængde af Kvinder, for de Slægtled efter Slægtled af Kvinder, der blev ældet for tidligt, og som følte deres Livs Ro og Fred borte, for de Arbejderkvinder, vi den Dag i Dag ser om Morgenen ile til Arbejdet efter først at have afleveret deres spæde Børn i Vuggestuer og deres større Børn i Asylerne for saa atter at hente dem om Aftenen og ile til de handlende for at købe det lettest mulige til at tilberede Mad af — for disse Kvinder er det naturligvis svært at forstaa, at de er Pionerer for et højere udviklet Samfund, hvor Kvindernes Frigørelse er en Kendsgerning, men de er det alligevel.

Det var længe kun Arbejderklassens Kvinder, der deltog i Erhvervet, men efterhaanden bredte af økonomiske Grunde Bevægelsen sig til Mellestandens og de højere Klassers Kvinder. De maatte ganske vist for at gaa ud i Erhvervet optage en Kamp, fordi de Stillinger, de ønskede sig, var godt lønnede Stillinger, som Mændene derfor ikke gerne gav fra sig, og netop, fordi det var godt lønnede Stillinger, krævede de ogsaa Uddannelse. Kampen mellem dem og Mændene kom derfor